

Ján Adamus

Zamyslime sa nad sebou...

... „Tvoje hriechy sú odpustené.“ Vtedy tí, čo s ním stolovali, začali si hovoriť: „Ktože je to, že aj hriechy odpúšťa?“ On však povedal žene: „Tvoja viera ťa zachránila. Choď v pokoji!“

Lk 6, 36- 50

Vo svete existujú viaceré fanatické sekty, ktoré zakazujú svojim prívržencom styk s nečlenmi, lebo ich považujú za nečistých a hriechnych. Pod trestom zakazujú hudbu, divadlo, film, televíziu, hlučný smiech, ba aj kvety v byte. Despoticky bdejú nad súkromím členov a každého, kto sa prehreší proti pravidlám sekty, bez milosti vylúčia. Láska, porozumenie, odpustenie sú im neznáme.

Za čias Ježiša Krista podobnú sektu tvorili farizeji, vodcovia židovského národa. Považovali sa za vyvolených, nadradených a čistých, ktorým sa v zbožnosti a rešpekte k Mojžišovmu zákonu nikto nevyrovnal. Akýkoľvek styk s hriešnikmi považovali za neprípustný a bol v rozpore s ich zbožnosťou. Ježiš pre svoj styk s hriešnikmi, mýtnikmi, neviestkami a malomocnými bol im trňom v oku, lebo svojím správaním ohrozoval doterajší systém. Dnešné evanjelium ho predstavuje na hostine u popredného farizeja vo chvíli, keď dnu vstúpila žena s veľmi zlou povestou a s plačom sa mu vrhla k nohám. Bozkávala ich, umývala slzami a natierala voňavým olejom. Farizejov pri tejto scéne chytala zlosť, cítili sa byť urazení správaním ženy a hostiteľ by ju bol najradšej vyhodil z domu. Napokon však prevládla škodoradostná zvedavosť, ako to všetko dopadne a aká bude Ježišova reakcia.

Naše sympatie dnes patria onej žene, nie však pre jej hriech, lebo iste Boh najlepšie vedel, čím všetkým musela prejsť a ako nemilosrdne si s ňou zahral život. Aj to vedel, ako vnútorne musela bojovať, keď sa rozhodovala vstúpiť do domu, kde bol Ježiš. Preto nám je sympatická, lebo iste každý z nás prežíva čosi podobné, keď sa rozhoduje vstúpiť do spovednice a zmieriť sa s Bohom.

Na druhej strane, pre farizeja nám zostala len antipatia, lebo zas iba Boh vie, čo by z neho vyrástlo, keby nevyrastal v exkluzívnej náboženskej kaste a iste aj vo veriacej rodine. Pýšil sa vlastne cudzím perím, lebo vieru aj morálne hodnoty získal bez námahy, boli mu vlastne vstevované s materským mliekom.

Farizeji mali vyvinutý zmysel pre to, čo nazývame hriechom. Podľa nich to nebola iba vec medzi človekom a Bohom, ale aj verejná záležitosť. Hriešnik sa sám diskvalifikoval. Farizejom po tejto stránke nebolo čo vyčítať a sami si zakladali na svojej korektnosti a čistote. Hriešnikov, ktorí sa dostali do područia hriechu, radi a ochotne exkomunikovali a lámali nad nimi

palicu. Tým prejavovali, že sú ľudia bez lásky, zľutovania a pochopenia.

Práve toto ich správanie sa protivilo Kristovi. On bral hriech vážne, dôkazom toho je kríž, ale preto prišiel, aby zachránil hriešnikov, a nie aby ich zatratil. Preto už na ulici, keď mu priviedli ženu pristihnutú pri cudzoložstve, ujíma sa jej a neodsudzuje ju. Aj dnes, vo farizejovom dome, znova sa zastáva ženy a na podobenstvo o dlžníkoch, ktorým veriteľ odpustil dlžobu, reaguje otázkou: Ktorý z dlžníkov bude mať veriteľa radšej? Farizej žil v tom, že nikomu nič nie je dlžný. Naproti tomu hriešnica vedela, čo by mala urobiť, aby ukázala ľútosť nad zbabraným životom. Viac sa už pokoriť nemohla – slzami umývala Ježišovi nohy, bozkávala ich a utierala vlasmi. Farizej neurobil ani to, čo si žiadala vtedajšia spoločenská slušnosť – nedal Ježišovi vodu na nohy, neponúkol mu ani trochu oleja na popraskanú a poranenú kožu na nohách. Zmohol sa iba na škodoradostný úsmev a pripadalo mu zábavné správanie sa ženy. Ježiš na túto situáciu reagoval jedným zo svojich najväčších výrokov: Odpúšťajú sa jej mnohé hriechy, lebo veľmi miluje.

Iste všetci chceme mať v duši pokoj a túžime počuť Ježišove slová: Tvoje hriechy sú odpustené. Musíme však urobiť to, čo oná žena: pokľaknúť a otvorene priznať svoju vinu.

Legenda hovorí, že kdesi existuje jazeru slz, ktoré je napájané zo všetkých strán sveta potôčkami z plačúcich ľudských očí, ktoré slzia kvôli svojim hriechom. Sú tam slzy ľudí, ktorí museli hľadiť na zlo páchané ľudskou rukou, slzy poblúdených, ktorých cesta k Bohu bola veľmi ťažká, slzy podvedených, ktorí nikdy nenašli to, čo stratili, slzy zradených, ktorých nik nedokáže potešiť... Sú tam slzy tých, ktorým zobrali česť a nemohli sa brániť, takže nik sa ich nezastal, slzy oklamáných, ktorým nik nevráti ich práva, slzy vykorisťovaných a zotročovaných, slzy vyznáčov a mučeníkov, ktorých mená nik nepozná... Ale zo všetkých slz sú najcennejšie slzy Vykupiteľa sveta, ktoré tiekli kvôli tým, o ktorých platila, platí a bude platiť jeho smutná výčitka: Ty si nechcel. Ak žije na svete človek, ktorý nepociťuje ľútosť nad hriechmi, nech ide k jazeru slz a osvieži si oči slzami iných. Vtedy jeho oči uvidia zlo, ktoré páchal a konečne zvlhnu slzami ľútosti a napokon sa dotknú slz Spasiteľa.

Zamyslime sa dnes nad sebou a nad tým či naše oči, ale najmä srdce, sú zvlhnuté slzami ľútosti nad svojimi hriechmi. Prosme Pána, aby nás oslobodil od snahy pretvarovať sa a nahovárať si, že sme lepší, ako druhí. Prosme o milosť, aby sme prestali byť ľahostajní a nikdy nezabudli, že mnoho sa odpúšťa tomu, kto veľa miluje.

*Na Boha volám hlasno,
hlasito stenám pred Bohom.
Vylievam pred Ním žalobu svoju,
z trápenia sa Mu vyznávam.*

*Keď sa mi strachom chveje duch;
Ty poznáš moje cesty:
na chodník, kadiaľ chodievam,
pascu mi položili.*

*Dívam sa okolo, hladím,
nikto ma nepozná už.
Odišla moja záštita,
nikto si nevšímne už moju dušu.*

*Na Teba, Bože, volám,
hovorím: Ty si môj štít,
môj údel v krajine živých.*

*Počúvaj súcitne môj plač,
lebo som veľmi slabý.
Oddiaľ ma od tých, ktorí za
mnou sliedia,
veď silnejší sú nado mňa.*

*Vyveď mi dušu zo žalára,
aby som Tvoje meno oslávil!
Spravodliví ma obstanú,
ak dopraješ mi, Pane.*

Ako mňa miluje otec, tak ja milujem vás

(Jn 15,9-11)

„Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás. Ostaňte v mojej láske! Ak budete zachovávať moje prikázania, ostanete v mojej láske, ako ja zachovávam prikázania svojho Otca... aby vaša radosť bola úplná.“

Zachovávať prikázania, ako to veľmi jasne vyplýva z celkového kontextu, pre Ježiša ani pre nás neznamená len zachovávanie zoznamu vonkajších predpisov. Predstavuje skôr vnútornú túžbu uskutočniť to, po čom túži Otec. Z toho potom vyplývalo to množstvo konkrétnych „musím“, „treba mi“, „bolo treba“, ktorými Ježiš zdôvodňuje svoje konanie... Boh by nebol Otcem, darujúcim život, keby sa Syn nestal „darom“, teda tým, ktorý stráca svoj život, dáva sa do rúk Otca, aby bol „podarovaný“ ľuďom. A my obdarovaní ním samým. Naplniť túto túžbu znamená „zotrvať“ v Ježišovej láske, v dávaní života. Dávať sa znamená obeť, zomieranie, ale aj radosť. „Keď zrna neodumrie, zostane samo...“ Keďže Boh je Bohom spoločnosti, je aj Bohom zomierania. Je to priebežný proces, neustále zomieranie a zároveň už teraz aj neustále zakúšanie radosti z nového života, radosti matky, ktorá ešte zoslabená bolesťou sa už teší, že „nový človek prišiel na svet“... Ježiš nám to povedal, aby sme si to uvedomili a vďaka tomu napriek krížu už teraz v nás prebývala aj jeho radosť, aby bola v ňom zakotvená a teda úplná.

Mons. Marián Gavenda „Jednohubky“

Primičná sv. omša: V nedeľu 12. júna o 13:00 hod. vo Viničnom bude vdp. Marek Marchot, novokňaz, sláviť primičnú sv. omšu.

Mladí ľudia, ktorí vo svojom živote prešli bolestnou skúsenosťou závislosti a dnes žijú v komunite Cenacolo, srdečne pozývajú na Deň otvorených dverí, ktorý sa uskutoční v sobotu 25. júna 2016 v ich dome na Včelárskej paseke v Kráľovej pri Senci. Svätú omšu bude ako hosť celebrowať apoštolský nuncius na Slovensku Mons. Mario Giordana. Bližšie informácie o programe sú na plagáte na výveske.

Informácia o pripravovanej púti zdravotníckych pracovníkov na Skalku, ktorá sa uskutoční v sobotu 16. júla 2016. Plagát je na výveske.

Organový koncert: Farský úrad a komisia kultúry v našej obci vás srdečne pozýva na organový koncert sakrálnej hudby, ktorý bude dňa 19. júna (nedeľa) o 17:00 hod. v kostole vo Vištuku.

Účinkujú žiaci organovej triedy pána učiteľa Siroma zo ZUŠ Daliborovo námestie, Bratislava.

Túto ZUŠ navštevuje i náš p. organista Tomáš Bordáč.

Zachytiť sa pazúrikom

A my sme toho svedkami aj Duch Svätý, ktorého Boh dal tým, čo ho poslúchajú (Sk 5, 32).

Celý deň môžem mať pustené rádio ako zvukovú kulisu, a obsah nevnímať. Podobne možno (ne)počúvať i Boha, ktorý sa človeku neustále ticho prihovára a čaká, že ho bude počúvať. Nie ako na vojne, ale že mu bude načúvať, že si dá poradiť. Niekedy aj trochu „zvýši hlas“ a dopustí chorobu, nezdar, sklamanie... Nieкто pochopí, iný mu vynadá.

Pane,

prosím ťa za ľudí, ktorí by radi uverili, ale nedarí sa im to. Nech pripustia, že veci Ducha možno poznať len Duchom a že ho od Boha dostanú, ak sa do jeho hlasu započúvajú a urobia, čo im radí. Keď to skúsia, zadrapi sa a zistia, že už nie sú úplne slepí, že vidia na krok dopredu. Kiež ich to povzbudí k vytrvalosti: opäť sa započúvať, poslúchnuť a tak stále odznova, po celý život. Ty si povedal: „Kto hľadá, nájde.“ Kiežby pochopili, že hľadanie Božej vôle a zmyslu života je proces. Proces dozrievania, v ktorom krok za krokom rastie viera i poznanie a s nimi aj radosť a nádej.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 11. týždni Cezročného obdobia - (C)

13.VI. pondelok

18:00 Za † Antona a Zlaticu Kulifajových, za rodičov Alexandra a Máriu

14.VI. utorok

14:00 Pohrebná sv. omša Za † Veroniku Kaššákovú

15.VI. streda

18:00 Svätá omša v Štefanovej

16.VI. štvrtok

18:00 Za † Ernesta Krchnáka, vnuka Mateja a rodičov

17.VI. piatok

18:00 Za † Jozefa a Teréziu Stojkovičových, ich rodičov a súrodencov

18.VI. sobota

16:00 sobášny obrad Miroslav Kordoš a Zuzana Zelinková

Upratovanie kostola: 229 - 253

19.VI. Dvanásť nedeľa Cezročného obdobia - C

08:00 Za † Jozefa a Teréziu Hvizdových, dcéru Máriu, zaťov Viktora a Jozefa

Lektori: Blahová M., Vráblová M.

11:00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Hajičková M.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

13.VI. pondelok Sv. Anton Paduánsky, kňaz a učiteľ Cirkvi - Sp

14.VI. utorok Sv. Elizej, prorok, Sv. Valér a Rúfus, mučeníci

15.VI. streda Sv. Germana, panna

16.VI. štvrtok Sv. Neit, mučeník

17.VI. piatok Sv. Nikander a Marcián, mučeníci

18.VI. sobota Sv. Gregor Barbarigo, biskup

Jozefov sen

„Po ich odchode sa Jozefovi vo sne zjavil Pánov anjel a povedal: „Vstaň, vezmi so sebou dieťa i jeho matku, ujdí do Egypta a zostaň tam, kým ti nedám vedieť, lebo Herodes bude hľadať dieťa, aby ho zmárnil.“ (Mt 2,13).

I. Duša moja, rozjímaj o tom, že len čo sa Svätá rodina vrátila do Nazareta po namáhavej ceste, plnej nepohodlia, chladu a strádania, svätému Jozefovi sa vo sne zjavil Pánov anjel a povedal mu:

„Vstaň, vezmi so sebou dieťa i jeho matku, ujdí do Egypta a zostaň tam, kým ti nedám vedieť, lebo Herodes bude hľadať dieťa, aby ho zmárnil.“^{***}

Pozri, ako svätý Jozef neváha a bez otáľania, ba aj bez potrebnej prípravy berie uprostred noci božské Dieťa i matku a uteká s nimi preč. Plní Božiu vôľu aj napriek tomu, že sa to spája s osobným nepohodlím. Pozri: Boh uteká pred Herodesovou mocou! Nemohol azda vo svojej všemohúcnosti náhle usmrtiť krutého vladára? Nestal sa zázrak, pretože Ježiš chcel trpieť kvôli mne. Uteká ako slabý človek a chce viesť skromný, pokorný, chudobný, ba až ponížujúci život. Takto svoje božstvo zaháľuje do pokory a poníživosti.

Duša moja, popremýšľaj o svojom vzťahu k utrpeniu a k poníživosti. Nesťažuješ sa vari, keď ti chýba pohodlie? Neutekáš pred utrpením a nechcela by si zakúšať iba duchovnú útechu?

Rozhodni sa verne nasledovať svojho chudobného Ženicha, ktorý z lásky k tebe prijal opovrhnutie.

II. Rozjímaj o tom, že Ježiš, Mária a Jozef prijímajú všetko, čo im pripravila Božia vôľa. Nechcú nič iné, iba dokonale plniť Božie zámery. Pozri, ako sa na Boží podnet vydávajú na cestu a zriekajú sa každej svojej túžby aj názoru, ktoré sa nezhodujú s vôľou Boha Otca.

Pouč sa z tejto nádhernej lekcie o hrdinských čnostiach, ktorú ti títo veľkí učitelia ukazujú, aby ti dali príklad na tvojej pozemskej púti a duchovnej ceste. Ešte sa im nepodobáš, pretože stále uprednostňuje svoju vôľu pred Božou.

Všimni si, ako pokojne prijímajú Božie rozhodnutia. Nesťažujú sa, že musia znášať ťažkosti spojené s narodením Božieho Syna. Nereptajú, že sa musia vydať na namáhavú cestu, znášať chudobu a bývať v nepohodnej, chladnej maštali spolu so zvieratami. Ba nesťažujú sa ani na ľudí, ktorí ich odmietli ako bedárov. A nebúria sa ani proti tomu, že večný Otec ich hneď po návrate do Nazareta opäť núti v noci utiecť do pohanskej krajiny, kde budú žiť ako chudobní cudzinci.

Pozri, ako Boh zaobchádza so svojím Synom. Pozri, ako zaobchádzal s Jozefom a Máriou. Pozri, ako zaobchádza s tými, ktorých miluje. Nikdy na svete neboli a ani nebudú duše, ktoré by Boh miloval väčšmi ako Máriu a Jozefa.

Čo teda čakáš? Prečo sa búriš proti utrpeniu, prečo sa sťažuješ, keď ťa Pán vychováva pomocou vnútorných alebo vonkajších skúšok? Aký osôh máš z toľkého reptania a bedákania?

Uč sa žiť v dokonalej odovzdanosti tak ako Ježiš a Mária.

^{***} Mária Celesta Crostarosa spája dva evanjeliové opisy Ježišovho detstva, Lukášovo a Matúšovo rozprávanie, a preto v nadväznosti na predchádzajúcu meditáciu z Lk 2,38 - 39, tvrdí, že Svätá rodina utekala z Nazareta, a nie z Betlehema, ako sa všeobecne predpokladá.

„... uniesť vlastnú nemohúcnosť voči výzvam tejto doby... „

V Cirkvi každoročne prechádzame pred najväčšími sviatkami - Veľkou nocou - štyridsaťdňovým pôstom.

V ľudovom povedomí to znamená, zriekanie sa zábav, jedla, prípadne iných radovánok. Symbolicky na začiatku Pôstneho obdobia - na Popolcovú strelu, kňaz každého pomaže popolom a pripomenie mu, že je iba prach. V hlbšom zmysle je Pôstne obdobie však spomienkou na dlhé obdobie v našich dejinách, v ktorom sme iba tápali, čakali, hľadali, blúdili..., pretože nám chýbalo akoby základné porozumenie života.

Tak nejako sa teraz často cítim aj ja. Už sme si mysleli, že vieme, že rozumieme, že sme konečne našli cestu, po ktorej bude možné ísť, a teraz zrazu znova počúvame na Slovensku o hladových dolinách a strachu z najkrajnejšej núdze, pretože ľudia hromadne prichádzajú o prácu. Voľakedy v takejto núdzi utekali naši predkovia za prácou do cudziny, teraz sa však dokonca aj z cudziny vracajú, pretože táto kríza zasiahla celý svet.

Je to globálna kríza.

Niektorí sa ju pokúšajú trochu nadľahčiť, a vysvetľujú, že ju zavinieli len niekoľkí nezodpovední manažéri, že na začiatku bolo len niekoľko drobných chýb pri riadení sveta.

Iní hovoria, že táto kríza je len ako chrípka v období zimy, tak ako sama prišla aj sama odíde.

Ja však mám pocit, že jej príčiny sú hlbšie. Prvý raz v dejinách sa máme naučiť riadiť, spravovať tento svet. Doteraz sme riadili štáty, prípadne spojené štáty. Svet ako celok sme ešte nikdy nespravovali, ten išiel sám, svojou vlastnou dynamikou. Takto by však pri dnešných možnostiach ľahko mohol ísť do záhuby. Konzervatívnym riešením tohto problému by mohla byť svetová vláda. Ale to už neprichádza do úvahy.

Jednou možnosťou je, že my, obyvatelia tejto zeme vstúpime do seba a naučíme sa inak zmýšľať nielen o sebe, ale aj o tých iných, že sa naučíme hovoriť spolu tak, ako sme dosiaľ ešte nemuseli. Tak vážne, tak zodpovedne, tak jasne a zrozumiteľne, aby sme sa mohli dorozumieť a dohodnúť. Vyžaduje si to však aj veľké pokánie, pokoru, silu uniesť našu vlastnú nemohúcnosť zoči-voči výzvam tejto doby a odvahu rozmyšľať tak, ako sme ešte nerozmýšľali.

Len v románoch a v evanjeliu, akoby z veľkej diaľky sme občas započuli slová „že všetci ľudia budú bratia“. Niečo z týchto slov sa však musí v blízkej budúcnosti stať realitou v tomto svete. Významný český ekonóm Tomáš Sedláček sa vyjadril, že kríza, ktorej následkom je pád ekonomiky, je všeobecne morálnou krízou... Nie je správne, ak si náboženstvo žije iba pre náboženstvo, ekonomika pre ekonomiku, umenie pre umenie... Zrejme nás čaká vízia prepájať sa navzájom „byť pre ľudí“, pre dobro celej spoločnosti.

Krivé chodníky

Pri plánovaní túry na nejaký končiar, kde sme ešte neboli, si obyčajne otvoríme regionálnu turistickú mapu a vyberáme si najvhodnejšiu trasu, ktorou sa môžeme dostať na vrchol. Keď je medzi východiskovým miestom a vrcholom výletu veľký výškový rozdiel, vyberieme si radšej dlhšiu trasu s miernejším stúpaním, aby sme sa priveľmi nepotili. Tí zdatnejší sú schopní zvládnuť aj strmý výstup priamočiaro, nuž a tí, ktorí majú toho natrénované menej, sa poberú aj krivolakými chodníkmi, ktoré sa cikcakovito vinú terénom. Priznám sa, keď si môžem sám vybrať trasu, vždy si radšej zvolím krivé chodníky.

V oblasti stredného Slovenska poznám niekoľko lokalít, v ktorých sa na hrebene hôr možno dostať krivými chodníkmi. Sú to moje obľúbené trasy, ktoré si každoročne nanovo obídem, aby som si pripomenul scenériu okolitého prostredia. Jeden z najkrajších krivých chodníkov sa nachádza v závere Teplej doliny vo Veľkej Fatre. Keď putujem za hlucháňmi do oblasti Bludiska, Parohov alebo Skalnej alpy, vždy sa podberiem Krivým chodníkom, ktorý sa vinie pomedzi staré buky, javory, jedle a smrek. Tu v odľahlom kúte Veľkej Fatry, kde nedosvieti ani len slabunký lúč pouličného osvetlenia a kde nepočuť klaksóny automobilov, sa cítim ako v rajskej záhrade nebeského časopriestoru.

Pri výstupe na vrchol nejakého kopca mi prichádza na um asociácia s výstupom do končín neba. Aj tu si môžeme podľa slobodnej vôle vybrať najrozličnejšie trasy. Pri našom putovaní do večnosti by sme mali mať vždy na zreteli konečný horizont - večné Svetlo - a na dosiahnutie tohto Božieho prístavu by sme si mali zvoliť aj správny smer našej cesty.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

Krytý chrbát

Prijatie vlastného života je dôležité pre správne rozlíšenie a žitie ostatných povolaní. Bez prijatia daru vlastného života sú všetky ostatné povolania ilúziou. Plné a vďačné prijatie povolania k životu je kmeňom, na ktorý sú potom ostatné povolania zaštepované a z neho čerpajú životnú silu. Človek nemôže byť ani dobrým kňazom, ani rehoľníkom, ani manželom, pokiaľ nechce žiť. Boh nám neustále hovorí: „Milujem ťa, prijímam ťa, je dobre, že si, som s tebou, neboj sa!“ Navyše sú v živote situácie, keď náš úspech ani ľudská láska nestačia. Potrebujeme mať „krytý chrbát“ od samotného Boha istotou jeho povolania k životu a bezpodmienečného prijatia nás samotných.

Dar života je niečo, čo nás akoby určuje zvnútra, dáva nám chuť žiť a spája nás s prapôvodným Božím zámerom. Keď Boh stvoril človeka, povedal: Pozrime sa, je to veľmi dobré! (porov. Gn 1, 31). A táto základná Božia spokojnosť a následný radostný údiv Adama nad Evou sú tu stále. Ani hriech nemohol celkom zničiť dobro, ktoré Boh do človeka vložil a ktoré žiarlivo stráži, pretože túži, aby sa rozvinulo do plnosti. Ale bez prijatia života ako daru, ktorý vyšiel z Božej ruky, sa sami odrežeme od žehnajúceho Božieho pohľadu, od pohľadu životodarného prijatia.

Vojtěch Kodet „Hľadám tvoju tvár“

„Na birmovke nepočujúcich vidím posunok pre meno Ježiš: dotyk prsta jednej ruky dlane ruky druhej. Čiže Kristove rany prijaté za naše hriechy.“

„Nielen naimskému mladíkovi, ale nám všetkým dnes Ježiš hovorí: Vstaň! Vstaň a začni konať dobro!“

Mons. Jozef Halško, biskup

Zamyslenia

Hodnota lásky

Na stretnutí talianskych katolíkov v Lorete roku 1985 neapolský teológ Bruno Forte uzavrel svoj strhujúci príspevok nasledujúcou básňou o hľadaní peknej „zeme neba“. Jej záver znie: „Keď sme hľadali túto zem, peknú zem s chudobnými ľuďmi, našli sme bránu neba!“

V básnickej forme nám pripomína prvý a základný príkaz lásky k blížnemu, ktorý nasleduje hneď po príkaze lásky k Bohu. Alebo inými slovami povedané: ak chceme, aby sa aj pre nás otvorila brána neba - musíme milovať. Ale milovať, to veru nie je ľahké. Čo všetko si dnes pod týmto slovom predstavujeme! Podľa mnohých je to len krásny cit, podľa iných sa láska rovná spontánnosti, hojnosti srdca, strhujúcemu oduševneniu. Pre tento druh lásky sme azda mnohí otvorení, najmä v tomto krásnom mesiaci, ktorý je označovaný za mesiac lásky. Možno však ostať len pri cite, nech by bol akokoľvek krásny?!

Náš veľký básnik Milan Rúfus v jednej zo svojich úvah povedal: „V našom chotári som poznal všetky studne. Každá z nich mala svoje meno a voda v každej z nich bola trocha iná... Studňa, ktorá bola poníže môjho rodného domu, v čase môjho detstva ešte zrubová, pôsobila na mňa takmer mysteriózne. Obchádzal som ju v posvätnéj úcte a vedel som sa s hlavou na zrube nekonečne dlho dívať na jej tajomnú, ťažko preniknuteľnú hladinu. A predsa už od mladosti ma kamsi hnala túžba: nájsť alebo aspoň hľadať prameň, z ktorého pijú studne.“ Obrazne povedané, tento prameň, z ktorého berieme silu a náš život má zmysel - je **láska**.

Preto pravá láska si vyžaduje námahu, neraz húževnatosť a vytrvalosť, napriek sklamaniam, zunovanosti, neistote, pochybnostiam.

Múdrost' mnohých hovorí, a aj my z vlastnej skúsenosti môžeme povedať, že láska, ktorá si nevyžaduje námahu, nestojí za nič. Láska je tým väčšia a hlbšia, čím viac námahy, obetavosti a nezištnosti stojí. Jej skvelými príkladmi sú láska na kríži a materinská láska.

Láska k Bohu a k blížnym iste nie je bezproblémová, ale nie je ani ovocím povrchnéj spontánnosti.

Sami sme viackrát kusili, že niekedy musíme chcieť milovať, aj keď nás to stojí námahu, premáhanie sebestva, únavy, apatie, podráždenosti voči všetkým a všetkému, vrátane vlastnej rodiny, vlastných priateľov. Boh je však prameň, z ktorého „pijú studne“.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku